

Fekete Vince

SZÉP REMÉNYEK NYUGDÍJAS KLUB

– Kis székegyföldi tárlatvezetés Bukta Imrének –

Mert csak a ma van, csak a ma, csak a mai nap, már nincs tegnap, sem holnap, ünnep sincs, és nincs miesnap, hétköznap, eladó minden, csak a most van, csak a ma, csak ez a nap, eladó a múlt, a jövő, a lélek is, ha volna, de nincs, csak itt van valami, itt, itt, itt mozog még, ver, dobog, a helánka, a pulóver, a pufajka alatt, ahol a szív van, vagy ahol a szívnek kellene lennie, eladó a trágya, növények nőnek már ki belőle, eladó a felni, a gumi, a szekér, a ráfok, a láncok, a trabantból, a dácsiából lett tyúkól, az ember, az asszony, az erdei ember, az erdei asszony, az egykori kollektív-tag, ez, aki már nem is él, már nincs is, azt hiszi, és csak káromkodik, mert egyháztanácsos, neki lehet, vagy ha nem az, akkor meggyónja, ha ez sem, akkor elizzadja, ez most ilyen mondat, felemás, mint maga a nagybetűs igazság, a nagybetűs élet, kérdezi a plébános úr házszenteléskor, a káromkodással hogy es állunk, s elkezdünk pironkodni, elkezdjük gyömöszölni a sapkát magunk előtt, elkezdünk hebegni meg habogni, me' ha nem a plébános úr kérdezné, ha a helyzet nem volna ilyen kínos, olyat rittyentene egyet az ember, olyan recsegtetőset, hogy rezegnének az intézet tetején az összes szákrámentumos cserepek, mert a káromkodás nekünk már, mint a széljárás, tisztítja a béljáratoakat, úgy kitakarítja a belső labirintust, hogy száraz ronggyal fel lehetne utána törülni, olyan tiszta lesz az, s a lelki kesze-kusza rendszert is fényesre sikálja, csillogó-villogóra, hogy utána szenteltvizet lehetne öblögetni benne, már csak a ma van, már csak a mai nap, mint valamikor, annak idején, csak teljesen más, felkelni, felöltözni, mint valaha, gumicsizma, salopéta, helánka, pulóver, ki az udvarra, a vécére, az állatokhoz, a szomszédba át, egy finomka, fogak között elmorzsolts kárommal, mert igazi, recsegtető-ropogtatós, hájderménkűs, szákrámentumosnak még nem lehetne nevezni azt az egykori, fiataalkori, hajnalos, éhgyomorra feltörő anatómát, ami csak házastársi évődés volt, fojtott fogvicsorgatás az asszonyra, a fehérnépre, a kutyára, a

disznóra, a tyúkokra, vagy az állatok között, az istállóban, ahol fatestápolóval, lapátnyéllel kezelik az ártányt, amelyik a fennvalónak sem akarja bédisznyólkodni a tegnap este lopott zsák répalapit, ha nincs, hát nincs baszás, ezt mondani, ezt mormolni a fogak között, de nem így éppen, nem ilyen *igyenessen*, mert azért szemérmes az ember, tisztességes, vallásos, s nem annak nevezi a dolgot, aminek gondolja, hanem csak úgy mondja, magában, félhangosan mormolva, no, ha nem álltál meg, hát nem álltál meg, megállsz majd, csak kerülj a kezeim közi, me' az asszonymnak is kelni kell, ott várja még a dagasztatlan kenyértészta a tekenyőben, a nyári konyhában, s akkor hátra a disznyók közi, vissza a kemence elejibe, ahol rotyogó-gőzölgő, házi eszkábálású kazánban készül a moslék, s bé a nyári konyhába, mintha csak tűzgyújtóért, vagy egy kicsi korpáért mennél bé a tyúkoknak, s meglepni hátulról, ősi magyar módszerrel, megszagolgatni, mint a disznók, bikák, majd szoknya fel a hátközépre, bugyogó le térdig, s aztán markolatig!, lassú, finom ritmusban, aztán gyorsulón, mintha felmérgelődött volna közben az ember, hogy már halálra akarná sebezni, gyilkolászni, szurkolászni az előtte a ritmust tehetetlenül jobbra-balra el-eltévesztő fehérnépet, a kenyértészta kezű feleséget, még isteni szerencse, hogy a-ha-lu-husz-na-ha-hak a-a-a, a gye-he-re-he-me-he-khek, s már aluszik a ház, aluszik a pajta, az ajtó, a konyha, a falu, alszik a mezőgazdasági termelőszövetkezet, ellopták, széthordták, felszámolták, a kultúrház, a borvíztöltőde, azt is, a félbemaradt, soha fel nem épült közfürdő, a népnek, a kollektivistáknak, azt is, a diszpenzár, azt is, a bót, lebontották, a falusi blokk, mint a disznóól, nagy füstölő kürtöcsövekkel az oldalán, mint egy fatüzelésű rakéta, alszik az élet, elaludt végleg, hogy az a magasságos, hogy az a hétszentséges, fel a nadrágot, megrázni magad, legalább nem hasad ma tovább sem az ég kárpitja, sem a házi áldás a rengeteg rittyegtetéstől, istenkedéstől, ordibálástól, hasad majd máshol, másféle terepein az életnek, ott, ahová sorsa, jó vagy rossz sorsa hányta-vetette az embert fiatalkorában a szerszámaival, egyik gazdától a másikig, egyik építkezéstől a másikig, ahol lelke nyugodalmára, a legcifrább, legkacifántosabb fogásokat kínálhatta fel az ég felé a házak tetejéről, a szarufák magasából, vagy a pincék hűsítő mélyéről, hogy az a magasságos, hogy az a mélységes, remegtek a hangjától az utcában a házak ablakai, ahogy zengett rekedt torokkal az igazi egyháztanácsosi, a földet

az éggel, a szákrámentumot a mindenséggel egybekáromkodó, egybeimádkozó vecsernye, de már nincsen semmi, ez sincs már, csak a ma van, csak a mai nap, nincs tegnap, nincs holnap, nincs ünnep, sem miesnap, eladó minden, csak a most van, csak ez maradt, csak a ma, és nem érdekel semmi, a jövő, a múlt, ha volna, de az sincs, csak itt van valami, itt, itt, a pulóver, a pufajka alatt még, ahol a szív van, vagy ahol a szívnek kellene lennie, s eladó, eladó... Az is...



Kora tavasz